RAȚIUNEA DE A FI

Frontispiciu pentru un număr de revistă dedicat lui
CORNEL ȚĂRANU

Prof. univ. dr. NICOLAE BRÂNDUȘ
Universitatea Națională de Muzică București

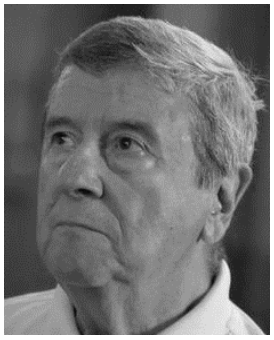

Nicolae BRÂNDUȘ (n. 1935, București), compozitor și pianist concertist, a urmat studiile la Universitatea Națională de Muzică din București, s-a specializat la Darmstadt și Aix-en-Provence și a avut stagii de cercetare la IRCAM/Paris și Bourges. Este doctor în muzicologie și profesor universitar la UNMB, *visiting professor* în SUA, Germania, Israel, Hong Kong ș.a. A publicat numeroase articole, studii de specialitate și volumul *Interferențe* publicat la Editura Muzicală, București. Are o activitate componistică importantă, cu orientare stilistică de avangardă. Președinte al Secțiunii Naționale Române a SIMC (1994-2002), a fost distins cu Premiul UCMR (1972, 2002, 2005), Premiul Academiei Române, Ordinul „Meritul Cultural".

Citez dintr-un text de-al meu publicat în anul 2014[1]: „Este clar că simbioza esențială care s-a petrecut în muzica contemporană românească după anii ´50 s-a produs mai ales prin contactul nemijlocit al tradițiilor Enescu-Bartók, realizat exemplar atât sub aspectul prezențelor creatoare, cât și al interesului general bine asigurat sub aspect organizatoric de legăturile susținutele dintre centrele culturale din țară și, mai târziu, după anii ´60, din străinătate. Această „fuziune" se remarcă mai ales în creația lui **Cornel Țăranu,** despre care cu greu s-ar putea afirma că este un reprezentant tipic de ceea ce se consideră în general a fi *Școala Muzicală Clujeană*: adică formată în spiritul de înaltă autoritate a profesorului **Sigismund Toduță,** după chipul și asemănarea acestuia: un **Maestru absolut**, fără îndoială. Cornel Țăranu (un spirit versatil, aflat pretutindeni și peste tot locul, în același timp și totodată), în pofida timpului și a vremilor tot schimbătoare, a rămas același, în aceeași ambianță muzical-cromatică-modală împodobită și împovărată (de multe ori) cu aceleași inevitabile ticuri stilistice. Rămâne reprezentantul tipic cel mai atipic al Școlii muzicale clujene. În întreaga sa activitate creatoare și-a răscumpărat cu prisosință libertatea de a nu se elibera nicidecum de propriile sale predilecții. Avem de a face cu figura unui artist concludent plasat între două moșteniri culturale de egală – și totodată opusă – consistență stilistică, marcă a

[1] Revista „Muzica", București, No.4/2014, pp. 46-47.

unor lumi paralele printre care s-a vagabondat fără sfârșit în cultura muzicală românească (aș zice, a României). În acest context, creația lui Cornel Țăranu reprezintă o valoroasă mărturie de competență..."

Ce aș mai putea adăuga celor de mai sus? Suntem practic de aceeași vârstă, și mai bine de o jumătate de secol, în perioada comunistă, ne-am luptat cot la cot cu toată prostia de resort – de care s-ar zice că am scăpat mai apoi (este vorba despre Revoluția din 1989...). Ne-a unit această convingere ca nimic altceva, conferindu-ne o rațiune de a fi. De a fi împreună. Dacă am adăuga la socoteală și anii de tinerețe, am fi și mai aproape de adevăr. Multe s-au risipit după Revoluție și fiecare dintre noi s-a asezonat cu vremurile după cum l-a dus capul. Adică cu vorba clasică românească : ,,va merge și așa! Sănătate să fie, că restul e chestie de …. organizare !...

Cu tot dragul,

Nicolae Brânduș